

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 27XCdo/97/2016                 |
| Identifikačné číslo spisu: | 4312216785                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.03.2017                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Viera Nevedelová         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2017:4312216785.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, v mene ktorej koná ako konateľ advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 19C/357/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15Co/21/2014-76, 15Co/22/2014-76 zo dňa 16. septembra 2014, takto

### rozhodol:

Dovolanie odmieta  
Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

1. Žalobkyňa žalobou doručenou Okresnému súdu Levice dňa 28.09.2012 (vec bola následne uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8NcC/580/2012 zo dňa 25.10.2012 prikázaná Okresnému súdu Nitra) sa voči žalovanej domáhala náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. V žalobe uviedla, že majetková škoda a nemajetková ujma jej boli spôsobené nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Levice (ďalej aj „exekučný súd“), ktorý spočíval v tom, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonania exekúcie v zákonom ustanovenej lehote, ale až s omeškaním o viac ako 8 mesiacov. Výsledkom jeho nesprávneho úradného postupu je tak stav, kedy žalobkyňa stratila možnosť reálnej vymožitelnosti svojej pohľadávky voči povinnému.

2. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvého stupňa“) rozsudkom č. k. 19C/357/2012-45 z 02.09.2013 rozhodol tak, že žalobu žalobkyne zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z fotokópie exekučného spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 11Er/981/2008 zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podal súdny exekútor na súd dňa 03.11.2008 a súd vydal poverenie dňa 29.01.2009, teda po 88 dňoch. Nedošlo teda k omeškaniu o 8

mesiacov, ako uviedla žalobkyňa, ale došlo k omeškaniu o 73 dní. Uviedol, že škoda nemôže byť uplatnená v nejakej paušálnej čiastke, ale musí byť preukázané, že práve pre nesprávny úradný postup došlo k výške škody, ktorá musí byť vyčíslená presne a musí byť preukázaná aj príčinná súvislosť, čo však žalobkyňa nepreukázala a ku škode neprodukovala ani žiadne dôkazy, škodu charakterizuje v hypotetickej rovine a poukazuje na zvýšené pracovné výkony zamestnancov v súvislosti s podávaním sťažností a urgencií. O žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi bolo rozhodnuté a na jeho základe je vykonávaná exekúcia. Žiadne konanie, v ktorom by boli zistené prietahy v konaní sa nevedelo, nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody a žalobkyňa nepreukázala ani vznik škody, ani spojitosť s prípadným nedodržaním zákonnej lehoty na rozhodnutie o udelení poverenia. Okresný súd tiež uviedol, že poverenie bolo súdnemu exekútorovi doručené dňa 02.02.2009, od 03.02.2009 začala plynúť 3 ročná premlčacia lehota, a keďže žalobkyňa podala žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody u žalovanej dňa 25.05.2012, uplynula jej lehota 3 rokov, na základe čoho považoval okresný súd nárok aj za premlčaný.

3. O odvolaní žalobkyne rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom sp. zn. 15Co/21/2014 zo dňa 16.09.2014 tak, že napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.), pričom sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením (§ 219 ods. 2 O. s. p.). O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že ich náhradu žalovanej nepriznal (§ 224 ods. 1 O. s. p., a § 142 ods. 1 O. s. p.). Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, že postupom prvostupňového súdu nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, keď žalobkyňa ani neuviedla a nekonkretizovala, akým postupom súdu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom. K aplikácii novej právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. odvolací súd uviedol, že prvostupňový súd vychádzal zo znenie právnej úpravy účinnej v rozhodnom čase, pričom ani nezisťoval, či došlo k prietahom v konaní.

4. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala včas dovolanie žalobkyňa. Navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila dovolacím dôvodom uvedeným v ustanovení § 241 ods. 2 písm. a) O. s. p., ktorý konkretizovala vadami konania podľa § 237 písm. f) a g) O. s. p. (t. j. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, a že rozhodoval vylúčený sudca). Vadu konania spočívajúcu v tom, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca odôvodnila tým, že existujú objektívne dôvody (na ktoré poukázala v podanej žalobe), pre ktoré sú všetci sudcovia okresného súdu vylúčení. Vec mala byť preto postúpená inému okresnému súdu. Odňatie možnosti konať pred súdom videla v tom, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je prekvapivé, pretože popiera konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je založené na tvrdeniach, ktoré sú sofistickým odôvodnením nespravodlivosti a je v rozpore so zákonom a ústavnou úpravou. Za odňatie možnosti konať pred súdom považovala aj to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, nakoľko nie je dostatočne odôvodnené. V konaní bola podľa názoru žalobkyne porušená aj základná zásada civilného procesu - kontradiktórnosť konania, keď súdy oboch stupňov založili svoje rozhodnutia na skutočnostiach a právnych argumentoch, ku ktorým sa nemohla vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne konanie vo svoj prospech.

5. Žalovaná sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadrila.

6. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“ alebo „Civilný sporový poriadok“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže dovolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 C. s. p. procesné účinky dovolania, podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov Civilného

sporového poriadku, a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán dovolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.), a princípu ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

7. Najvyšší súd ako súd, ktorého funkčná príslušnosť na prejednanie dovolania a rozhodnutie o ňom ostala zachovaná i po nadobudnutí účinnosti nových kódexov civilného procesného práva, po zistení, že dovolanie bolo podané včas a na to oprávneným subjektom, v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p. zastúpeným advokátom, skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

8. Dovolaním bolo možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

9. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu boli upravené v ustanovení § 238 O. s. p. a § 237 O. s. p.

10. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platilo, že ak dovolanie smerovalo proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, bolo prípustné, ak ním bol napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

11. V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 až 3 O. s. p., pretože nejde o zmeňujúci, ale o potvrdzujúci rozsudok. Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Nejde ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejedná sa ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie preto podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nebolo.

12. V súlade s ustanovením § 242 ods. 1 O. s. p., ukladajúcim dovolaciemu súdu povinnosť prihliaďnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či bolo dovolanie prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané bolo postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia (išlo tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

13. Dovolací súd však nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení.

14. K námietke žalobkyne, podľa ktorej vo veci rozhodoval vylúčený sudca, dovolací súd uvádza, že žalobkyňa zjavne opomína skutočnosť, že Krajský súd v Nitre uznesením sp. zn. 8NcC/580/2012-10 zo dňa 25.10.2012 vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Levice ako exekučného súdu a vec prikázal

Okresnému súdu Nitra. Vo veci samej tak rozhodoval zákonný sudca Okresného súdu Nitra, pričom tento súd nebol súdom exekučným, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobkyne) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci mal založiť zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Formulárové dovolanie žalobkyne sa preto v tejto časti na danú situáciu nevzťahuje.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel preto k záveru, že námietka žalobkyne o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. g) O. s. p. nie je dôvodná.

16. Žalobkyňa ďalej namietala, že v danom prípade jej bola odňatá možnosť pred súdom konať z dôvodu „prekvapivosti“ rozhodnutia odvolacieho súdu, lebo popiera doterajšiu konštantnú judikaturu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je založené na „tvrdeniach, ktoré sú sofistikovaným odôvodnením nespravodlivosti“, je v rozpore so zákonom a ústavou.

17. Žalobkyňa však neuvádza žiadnu konkrétnu procesnú situáciu v konaní pred odvolacím súdom alebo súdom prvého stupňa, ktorá by mohla založiť namietanú vadu konania. Abstraktné konštatovanie „v rozpore so zákonom a ústavou“ - „sofistikované odôvodnenie nespravodlivosti“ - „popieranie konštantnej judikatury“, samé osebe nepredstavujú účinnú obranu, pretože tu chýbajú konkrétne argumenty zakladajúce presvedčivosť uvádzaných tvrdení.

18. Z didaktického hľadiska možno pripomenúť, že Občiansky súdny poriadok stál na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Úmyslom zákonodarcu, ako to vyplýva priamo z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z. bolo v praxi zabrániť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí. Uvádza sa v nej, že účastník tak bude mať možnosť vyjadriť sa k novej aplikácii doposiaľ nepoužitého ustanovenia, resp. inštitútu na zistený skutkový stav. S účinnosťou od 15. októbra 2008 Občiansky súdny poriadok (zákon č. 384/2008 Z. z.) v ustanovení § 213 ods. 2 O. s. p. posilnil právo na spravodlivý proces tým, že účastník mohol až po samotné rozhodnutie argumentovať a predvídať možné rozhodnutie súdu. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Rovnako by nemali byť zaskočení takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. októbra 2011 sp. zn. 7Cdo/42/2010).

19. Z ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p. vyplývalo, že odvolací súd potvrdí rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak je vo výroku vecne správne. Vecnú správnosť potvrdzujúceho rozhodnutia treba chápať v širšom zmysle, teda nielen z hľadiska hmotnoprávneho, ale i z hľadiska procesnoprávneho, so zreteľom na skutočnosť, že len pri dôslednom a presnom dodržiavaní procesných ustanovení môžu byť splnené predpoklady na vydanie rozhodnutia plne zodpovedajúceho zákonu. Potvrdeniu prvostupňového rozhodnutia preto musí predchádzať všestranné posúdenie veci odvolacím súdom, zhodnotenie tak procesného postupu súdu prvého stupňa, ako aj jeho úvah pri aplikácii predpisov hmotného práva (Zborník IV str. 41).

20. V danom prípade oba súdy nižšieho stupňa dospeli k rovnakým právnym záverom o nepreukázaní predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu nesprávnym úradným postupom. Keďže odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie „nečakane“ a nepredvídateľne na iných (nových) právnych dôvodoch než súd prvého stupňa, nevznikla mu povinnosť vyplývajúca z ustanovenia § 213 ods. 2 O. s. p. Dovolacia námietka žalobkyne, že išlo o tzv. prekvapivé rozhodnutie odvolacieho súdu, nie je preto dôvodná.

21. Neobstoja ani námietka žalobkyne, že jej nebolo umožnené viesť kontradiktórne konanie (§ 237 písm. f) O. s. p.), lebo sa nemohla vopred vyjadriť ku skutočnostiam a právnym argumentom, na ktorých súdy nižšieho stupňa založili svoje rozhodnutie. Žalobkyňa predsa mala možnosť predniesť svoju argumentáciu a vyjadriť sa ku všetkým vo veci rozhodujúcim otázkam, a to v odvolaní proti rozhodnutiu

súdu prvého stupňa, čo aj urobila, a teda svoj vplyv na konanie uplatnila. Odvolací súd sa s jej odvolacími námietkami zaoberal a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa s nimi preukázateľne vypořiadal. Dovolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa v danej situácii dosiahla cestou riadneho opravného prostriedku sledovaný účel (vplyv na konanie). Jej tvrdenie o odňatí možnosti pred súdom konať z tohto dôvodu nemá žiadne opodstatnenie (k tomu pozri R 39/1993). Aj podľa konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nedostatok pri uplatňovaní niektorých záruk spravodlivého súdneho konania, napr. na súde prvého stupňa, môže byť korigovaný konaním na druhostupňovom súde (Le Compte, Van Leuven a De Meyere v. Belgicko z 23. júna 1981, Adolf v Rakúsko z 26. marca 1982, Feldbrugge v. Holandsko z 29. mája 1986; pozri tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 1/2013 zo 16. januára 2013). Z uvedeného dôvodu nebolo zistené, že by na ujmu práv žalobkyne došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní a práva na kontradiktórne konanie účastníkov.

22. Pokiaľ ide o žalobkyňou tvrdenú vadu konania spočívajúcu v nedostatku riadneho odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie rozsudku bola rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. a uplatňovala sa aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá (nemusi) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

23. Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí, a preto ich nemožno považovať za nepreskúmateľné.

24. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol čoho sa žalobkyňa domáhala, aký bol doterajší priebeh konania, aké stanovisko k prejednávanej veci zaujala žalovaná, uviedol zistený skutkový stav, opísal, ktoré dôkazy vykonal, a čo bolo nimi preukázané, citoval príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorými sa riadil a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Ním prijaté právne závery dostatočne vysvetlil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie tak nemožno považovať za nepreskúmateľné.

25. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne uviedol ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie a opísal dôvody, ktoré viedli žalobkyňu k podaniu odvolania. Reagoval aj na námietky žalobkyne uvedené v odvolaní a náležite vysvetlil, prečo sa s nimi nestotožnil. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu tak dalo odpoveď na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Okolnosť, že táto odpoveď žalobkyňu neuspokojuje neznamena, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p.; za riadne neodôvodnené rozhodnutie v žiadnom prípade nemožno považovať to, ak odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek žalobkyne.

26. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za nevyhnutné uviesť, že podľa stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2016 pod č. 2, je nepreskúmateľnosť rozhodnutia len výnimočne (keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu) skutočnosťou, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p.

27. V súlade s vyššie uvedeným je zrejmé, že o taký prípad v danej veci nejde, lebo rozhodnutia súdov nižších stupňov obsahujú zásadné vysvetlenia dôvodov podstatných pre ich rozhodnutia.

28. Žalobkyňa preto neopodstatnene namietala, že odvolací súd jej odňal možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.

29. Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a) až e) § 237 O. s. p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon žalobkyňa vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietala.

30. Keďže v preskúmvanej veci dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu nebolo prípustné podľa § 238 ods. 1, 2, 3 O. s. p. a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ C. s. p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť rozhodnutia krajského súdu.

31. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej Najvyšší súd Slovenskej republiky náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo jej žiadne trovy nevznikli.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.